

Королівські черевички

Секрет їх виготовлення знає чоботар і художник Валентина Ребрик

Моя професія

Які тільки чоловічі професії не опанували жінки! Здається, вже й не залишилося такої, де слабка стать не випробувала б свої сили. Але, чесно кажучи, жінку-чоботаря я зустріла вперше. Каже, що відтоді, як здобула освіту взуттєво-віка-технолога, не зносила жодної пари куплених черевиків. Усе — від кімнатних капців до зимових чобіт — шиє власноруч. А оскільки і фасон, і матеріал добирає сама, а головне, викроює до ноги, то й взуття у неї виходить справді королівське — легке, зручне і напорчуд гарне.

Про ремонт старого годі й казати — вас рідня, знайомі й сусіди йдуть до неї. Як відмовити? Але у доцента кафедри теорії і методики трудового і професійного навчання Хмельницького державного університету **Валентини РЕБРИК (на знімку)** є багато інших справ. Та вона переконана, що без практики жодна теорія нічого не варта. Тому всім першокурсникам на вступній лекції передусім демонструє... свої черевички: шити ось так я навчу вас усіх.

Було б лукавством сказати, що Валентина мало не з дитинства мріяла саме про чоботарську справу. А от малювати любила завжди. На жаль, бар'єр конкурсу до столичного художнього вузу не змогла подолати. Відверто зізнається, пішла туди, де проблем із вступом не було, — у технологи. Тепер не шкодує. Каже, що із черевиків «витиснула» все, що могла, і навіть більше. Бо саме завдяки їм глибоше

пізнала і зрозуміла шкіру. Переконана: кращого матеріалу для художника не знайти.

У те, що стара халява може розцвісти буйним цвітом, навряд чи хто повірить. Та поки не побачить, як працює майстриня. Спочатку вирізає із них листочки, пелюсточки, химерні узори, а потім... смажить цю шкіру на вогні. Буває, підкопче на свічці. У цей момент і відбувається реінкарнація старих черевиків. Шкіра неначе перероджується, стає теплою і загадковою. А тоді вже з неї можна складати і букети, і картини. Скільки їх вийшло з-під рук художниці, не перелічити. Добре, що матеріалу завжди вистачає. Адже всі знають про її захоплення, отож і несуть у подарунок старе шкарбоття. До невичерпного сировинного джерела додалися ще й секонд-хенди. Стара шкіряна або замшева куртка коштує там

зовсім недорого. А які ж із них дивоцвіти виходять!

Та поки глядачі дивувалися майстерності робіт на перших виставках Валентини Євгенівни, вона шукала нових глибин у банальних черевиках. І знайшла. Одного разу кубинські студенти подарували їй кілька національних сувенірів — примітивні картини, зроблені неначе із цвяшків. Виглядали вони незвично і дуже оригінально. І тут вона згадала, що капці — то не тільки шкіра, а ще й цвяшки. То чому б і ними не «помалювати»? З підручників знала, що витюки такого «цвяхового» мистецтва були ще в Англії, де сукнарі таким чином інколи прикрашали свої роботи. А в сучасному мистецтві є ще й такий напрямок як «нитка, котра зображує», коли на тканинній основі наче натягують візерунок із нитки.

Одне слово, перші цвяхи були вбиті в картон, а потім переплетені павутиною із ниток. Що з того вийшло? Як каже документ, котрий підтверджує винахід — цвяховий нитяк, новий авторський напрям в образотворчому мистецтві. А ті, хто бачив роботи, виконані в цій техніці, навіть не здогадуються, що зроблені вони із такого банального матеріалу. Картини легкі, тонкі, ажурні, неначе срібні візерунки, намальовані морозом на склі.

Автор стверджує: цвяхові картини так само гарні, як і прості для виконання. Валентина Євгенівна радить своїм студентам, щоб ті на шкільних уроках праці вчили своїх учнів. «Просто і дешево, — переконує вона. — Купив за чотири гривні кілограм цвяшків, і можна цілий рік викладати з них картини. А не вмієш малювати — достатньо взяти будь-який узор для вишивання і по ньому робити свою картину». Справді, все дуже просто. І дуже гарно. Тільки, щоб побачити цю простоту, знадобилося ціле життя: і довгий викладацький шлях, і кандидатська дисертація, і тисячі студентів, яких навчала не тільки теорії, а й любові до... звичайного черевика.

Хмельницький.

Ірина КОЗАК.